

Praatprogramma's krijgen vaak kritiek: te veel dezelfde gezichten, te veel herhaling, te weinig inhoud. Maar laten we ook kijken naar de andere kant. Waarom blijven mensen er toch massaal naar kijken, en waarom worden ze nog altijd besproken bij de koffieautomaat? Het antwoord ligt in herkenning en ritme. De vaste gasten worden bijna karakters in een doorlopend verhaal. Je weet wat je aan ze hebt, je herkent hun stijl, en soms ga je zelfs kijken omdat je wilt horen hoe ze dit keer reageren. Het lijkt oppervlakkig, maar het schept ook een soort continuïteit.

Daarnaast zijn praatprogramma's laagdrempelig. In een tijd waarin nieuwscomplex en vaak vermoeiend is, bieden ze een snelle ingang. De kijker hoeft niet door dikke kranten of lange rapporten te ploegen, maar krijgt meningen en duiding in hapklare brokken. Soms ongenueanceerd, ja, maar daardoor wel begrijpelijk en behapbaar.

En misschien is dat wel de reden dat ze populair blijven: ze zijn een spiegel van de samenleving. Niet de meest genuanceerde, niet altijd even fraai, maar wel een plek waar emoties, opinies en entertainment samenkomen. Waar de krant analyse geeft, geven praatprogramma's gesprek. En dat maakt ze, ondanks alle kritiek, onmisbaar in het medialandschap.

Mensen praten bij de koffie-automaat nog steeds over wat ze gisteravond zagen of in een podcast hoorden. Maar wie goed oplet, merkt dat het vaak dezelfde figuren zijn die de schermen bevolken. Mensen die ooit beroemd werden door sport of een ander vakgebied, maar nu worden neergezet als orakel over de meest uiteenlopende onderwerpen. Hun meningen zijn vaak oppervlakkig en draaien niet zelden om het napraten van wat in een ander programma al is gezegd.

Die eentonigheid zorgt voor eindeloze herhaling. Feiten worden uitgekauwd, meningen worden opgeblazen tot waarheden, en dezelfde gezichten lijken vastgelijmd aan hun stoel. Toch zien veel kijkers hen als betrouwbare gidsen, juist omdat ze zelf nauwelijks verder kijken dan TikTok of sociale media. “Jaha, want wat die zei heeft toch wel een kern van waarheid,” klinkt het dan.

Het wordt pas echt problematisch wanneer oude onderwerpen steeds opnieuw worden opgerakeld om iemand publiekelijk te beschadigen. Vaak zijn dit mensen die dagelijks in het publieke domein werken, lange uren maken en hun nek uitsteken. Hun inspanning doet er minder toe dan het spektakel dat volgt als ze in een kwaad daglicht gezet kunnen worden. De anonieme criticasters op hun zolderkamers doen er nog een schep bovenop: met grove taal en gemakzuchtig cynisme overspoelen ze het debat, zonder zelf enige verantwoordelijkheid te dragen. En juist daardoor ontstaat er een giftige balans: de onbekende schelders in de schaduw, en de goedbetaalde tafelfiguren die met gemak meer zendtijd krijgen dan Kamerleden die over onze toekomst beslissen.

En dáár zit de pijn. Het publieke debat is verworden tot een podiumspel waarin herrie belangrijker is dan inhoud. De echte vragen worden nauwelijks gesteld, en daarmee gaat de kans verloren om televisie een plek van verdieping te laten zijn in plaats van een echoput van meningen.

Dit delen:

[Share op Facebook \(Opent in een nieuw venster\)](#) Facebook

[Delen op X \(Opent in een nieuw venster\)](#) X